

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 97/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-3C/15/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Navrhuje ústavnému súdu, aby prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznať mu finančné zadost'učinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v napadnutom konaní sa sťažovateľ ako príslušník Hasičského a záchranného zboru domáha od žalovanej, ktorou je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 eur za nedostatočnú transpozíciu práva Európskej únie, čo viedlo k jeho neprimeranému pracovnému zaťaženiu. Sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava I 29. marca 2023 žalobu, ktorú doplnil podaním 28. februára 2024. V dôsledku tzv. reformy súdnej mapy bola vec postúpená mestskému súdu. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila 11. marca 2024, na čo sťažovateľ reagoval replikou 15. júla 2024. Žalovaná sa k nej vyjadrila 10. decembra 2024.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie svojich práv v dôsledku nenariadenia pojednávania počas obdobia troch rokov od podania žaloby a nevykonania žiadnych relevantných úkonov smerujúcich k hospodárnemu prejednaniu veci a meritórnemu rozhodnutiu počas obdobia viac ako dvoch rokov. Sťažovateľ tiež namieta celkovú dĺžku konania, ktorá podľa jeho názoru hrubo presahuje všetky ústavnoprávne limity prípustnej dĺžky konania a porušuje aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Zdôrazňuje, že jeho vec nie je právne a skutkovo zložitá a k predĺženiu konania nijak neprispel.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 172/2020), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

5. Vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

6. Tento prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru ESLP, ktorý v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie z 12. 10. 1992, body 20 – 21). V inom prípade vyhodnotil 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania ako znesiteľné (pozri *Dostál v. Česká republika*, č. 52859/99, rozhodnutie z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

7. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ku dňu jej doručenia ústavnému súdu trvá napadnuté konanie približne dva roky a desať mesiacov. Z priebehu napadnutého konania

opísaného sťažovateľom vyplýva, že mestský súd vykonal v priebehu napadnutého konania len procesné úkony súvisiace s doručovaním žaloby a výmenou vyjadrení strán sporu. Okrem uvedeného procesného postupu bol však nečinný v období trvajúcim viac ako 13 mesiacov.

8. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľom predstreté argumenty uvádza, že postup mestského súdu v napadnutom konaní nemožno hodnotiť ako optimálny. Uvedenú nečinnosť mestského súdu možno považovať za príčinu vzniku určitého prieťahu v konaní, ktorý však, zohľadňujúc doterajšiu dĺžku samotného napadnutého konania, podľa ústavného súdu nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu celková dĺžka konania pred mestským súdom (2 roky a 10 mesiacov) z hľadiska ústavných limitov v danom type konania neprekračuje prípustnú dobu konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky), hoci sa nachádza na hranici ústavnej akceptovateľnosti, nie je spôsobilá bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti. Ústavný súd zobral do úvahy pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti aj predmet sporu (náhrada škody spôsobená postupom štátu), ktorý nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

9. Na základe uvedeného napriek označenému obdobiu nečinnosti konajúceho súdu ústavný súd nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania mestského súdu v napadnutom konaní ako nezlučiteľnú so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

10. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu